

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

ปิรุส มะโนทัย พย.บ.* เสาวมาศ คุณล้าน เกื้ออนาคี Ph.D.** จิราวรรณ แก้ววัฒนกุล Ph.D.*** วิลาวรรณ พันธุ์เพ็ญฯ ค.ม.***

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงพรรณานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียน และปัจจัยทำนายพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1-3 จำนวน 315 คน รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 7 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมหนีเรียน ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียน ส่วนที่ 4 แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดู ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน ส่วนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และส่วนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 13.8 ปี ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีพฤติกรรมหนีเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ อายุ ผลการเรียน และเจตคติต่อการเรียน ส่วนปัจจัยที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหนีเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติร้อยละ 28.1 ($R^2=.281, p<.05$) คือ ผลการเรียน เจตคติต่อการเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

คำสำคัญ: พฤติกรรมหนีเรียน นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ปัจจัยทำนาย

วันที่รับบทความ 22 กันยายน 2562 วันที่แก้ไขบทความเสร็จ 9 กันยายน 2563 วันที่ตอบรับบทความ 17 กันยายน 2563

*นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

**ผู้จัดทำบทความฉบับนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น E-mail: sauthe@kku.ac.th

***รองศาสตราจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Factors affecting to truant behaviors of high school students grade 1-3 in Muang District, Udonthani Province*

Nirut Manomai B.N.S.* Saowamas KhunLan Thaunnadee Ph.D.** Jirawon Tanwattanakul Ph.D.*** Wilawan Panpruk M.Ed.***

Abstract

This descriptive research aimed to study factors related to truant behaviors and factors predicting truant behaviors of 315 high school students grade 1 – 3. Data collection was performed using a questionnaire developed by the researchers and Comprised of seven parts, including 1) demographic data 2) truant behaviors 3) attitude towards learning 4) parenting style 5) parental attention to students' learning 6) relationship between students and friends 7) relationship between students and teachers. Data were analyzed using descriptive statistics, including frequency, percentage, mean, standard deviation; Pearson's product moment correlation coefficient; and stepwise multiple regression coefficient. The results found that average age of students was 13.8 years, most were male, truant behaviors was at moderate level. Factors related to truant behaviors were age, academic performance, attitude towards learning, and relationship between students and teachers. Factors predicting truant behaviors were academic performance, attitude towards learning, and relationship between students and teachers, accounting for 28.1 percent ($R^2=.281$, $p < .05$)

keywords: truant behavior; high school students; predicting factors

Received 22 September 2019 Revised 9 September 2020 Accepted 17 September 2020

*Master of Nursing Science Program in Pediatric Nursing, Faculty of Nursing Khon Kaen University

**Assistant professor, Faculty of Nursing, Khon Kaen University, Corresponding author, Email: sauthe@kku.ac.th

***Associate professor, Faculty of Nursing, Khon Kaen University

บทนำ

พฤติกรรมหนีเรียน (truancy) หมายถึง พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกถึงการไม่ออกไปโรงเรียน ออกจากโรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากครู จงใจ หลีกหนีการเรียน เป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ต้อง ได้รับการแก้ไขเพื่อป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับ เด็กในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านการเรียน พฤติกรรมหนี เรียนของนักเรียนเป็นปัญหาสำคัญที่มีผลกระทบต่อ สังคมและเป็นอุปสรรคในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ก่อให้เกิดผลเสียมากมาย¹ และเป็นภาระหน้าที่ของ โรงเรียน ครู ผู้ปกครอง ที่ต้องตระหนักถึงปัญหาและ สาเหตุของปัญหาพฤติกรรมหนีเรียน ผลสำรวจข้อมูล เกี่ยวกับพฤติกรรมหนีเรียนในโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในจังหวัดอุดรธานี โดยรับนักเรียนเข้าเรียนตั้งแต่ ชั้นอนุบาลถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นปีที่ 1-3 รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 645 คน พบว่า มีเด็กนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 1-3 จำนวน 178 คน ในจำนวนนี้มีนักเรียน จำนวน 15 คน ที่มีพฤติกรรม หนีเรียน หลีกหนีการเรียนและกระทำผิด กฎระเบียบวินัยของโรงเรียน โดยแบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 10 คน และเพศหญิง จำนวน 5 คน อายุระหว่าง 13-15 ปี จากปรากฏการณ์พบว่า หนึ่งในจำนวนเด็ก ที่มีพฤติกรรมหนีเรียนนั้น ได้ถูกคณะกรรมการบริหาร โรงเรียนพิจารณาให้พ้นจากสภาพการเป็นนักเรียน เนื่องจากไม่สามารถกำกับให้อยู่ในระเบียบได้หลังจาก ให้การช่วยเหลือแล้ว สอดคล้องกับการทบทวน วรรณกรรมที่พบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียน มักพบมากในช่วงอายุ 13-14 ปี

จังหวัดอุดรธานี เป็นจังหวัดที่มีความพัฒนา ด้านเศรษฐกิจและสังคม เทคโนโลยี ขึ้นอย่างรวดเร็ว มีแหล่งอำนวยความสะดวก ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ โรงภาพยนตร์ ร้านเกมส์ใหม่ ๆ ที่ทันสมัย และสถานบันเทิง อื่น ๆ ซึ่งสถานที่เหล่านี้ เป็นแหล่งสนใจสำหรับเด็กและ เยาวชน ที่มีโรงเรียนอยู่ในเขตชุมชนเมือง จากการ สัมภาษณ์พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่โดดเรียน หรือไม่เข้าเรียนเป็นประจำ จังหวัดอุดรธานีติดอันดับ

5 ของประเทศ จากการทบทวนวรรณกรรม ผลงานวิจัย และผลงานวิชาการ พบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรม หนีเรียน ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย

พฤติกรรมหนีเรียนส่งผลกระทบต่อเด็ก โดยตรง ได้แก่ ส่งผลให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์การเรียนต่ำ อันเนื่องมาจาก ไม่สนใจเรียน มีภาวะเจ็บป่วยด้าน ร่างกายและจิตใจ^{2,3} จากการทบทวนวรรณกรรม เกี่ยวกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหนีเรียนของ นักเรียน พบว่า มีการศึกษาจำนวน 7 เรื่อง พบปัจจัย ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ปัจจัยด้านตัวเด็ก ได้แก่ เจตคติต่อ การเรียน ผลการเรียนต่ำ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ครอบครัวเกิดความขัดแย้ง ผู้ปกครองขาดความเอาใจ ใส่ในการเรียนของเด็ก แต่ในการศึกษารูปแบบ การเลี้ยงดูยังไม่มีการศึกษาที่ชัดเจน ด้านสังคมและ สิ่งแวดล้อม ได้แก่ การคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมหนีเรียน มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ของโรงเรียน ยังไม่ได้รับการศึกษาถึงปัจจัยในเรื่อง สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนและสัมพันธภาพระหว่างครู ผู้สอน ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ยังไม่ชัดเจนดังกล่าว ว่ามีผลต่อพฤติกรรมหนีเรียน เพื่อศึกษาปัจจัยดังกล่าว เพิ่มเติม จากการทบทวนวรรณกรรม ปัจจุบันมีการ เปลี่ยนแปลงด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม โครงสร้าง วัฒนธรรม การเปลี่ยนแปลงของลักษณะครอบครัว จึงมีความจำเป็นต้องศึกษาปัจจัยด้านสัมพันธภาพ ระหว่างเพื่อนและสัมพันธภาพระหว่างครูผู้สอนและ รูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว เพื่อหาปัจจัยที่ร่วม ทำนายพฤติกรรมหนีเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจทำการ ศึกษาพฤติกรรมหนีเรียน ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรม หนีเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่พบ อุบัติการณ์มากที่สุด เพื่อเป็นประโยชน์ในการวางแผน หาแนวทางในการป้องกัน แก้ไขช่วยเหลือเด็ก ที่มีพฤติกรรมหนีเรียน ให้กลับสู่ระบบการศึกษา ให้เร็วที่สุด และป้องกันผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับ ตัวนักเรียน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี
3. เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

คำถามการวิจัย

1. พฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 โรงเรียนมัธยมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี เป็นอย่างไร
2. ปัจจัยใดที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี
3. ปัจจัยใดสามารถทำนายพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดตามโมเดลนิเวศวิทยาเชิงสังคมของ Bronfenbrenner⁴ เกี่ยวกับแนวคิดความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อมใน 4 ระบบ โดยแต่ละระบบจะมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล และมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันด้วย คือ

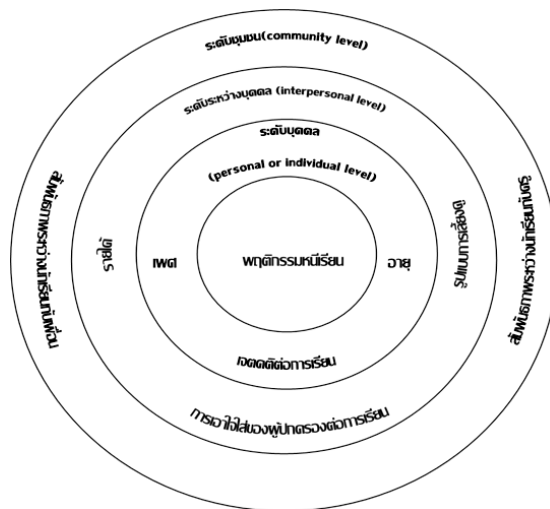
1. ระบบจุลภาค (micro-system) เป็นสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ชิดตัวบุคคลมากที่สุด ประกอบด้วย ความเชื่อ การรับรู้ทัศนคติ และความรู้ของบุคคล ส่วนอิทธิพลระหว่างบุคคลเป็นอิทธิพลจากครอบครัว เพื่อนสนิท หรือกลุ่มทางสังคมต่างๆ
2. ระบบปฏิสัมพันธ์ (meso-system) เป็นระบบสิ่งแวดล้อมที่เชื่อมโยงระบบจุลภาคต่างๆ ให้มีปฏิสัมพันธ์กัน เช่น ครอบครัวกับโรงเรียน ครอบครัว

กับระบบบริการสุขภาพ เพื่อนกับห้องเรียน เป็นต้น

3. ระบบภายนอก (exo-system) เป็นสิ่งแวดล้อมภายนอกซึ่งส่งผลโดยตรงต่อบุคคล เช่น ชุมชน เพื่อนบ้าน เทคโนโลยีสื่อสาร สถานที่ทำงาน สถานะภาพของบิดามารดา เป็นต้น และ

4. ระบบมหภาค (macro-system) เป็นระบบใหญ่ที่สุดของสังคม ซึ่งเป็นที่รวมทุกระบบที่กล่าวมาให้เกี่ยวเนื่องกัน ที่ประกอบไปด้วย บทบาท กฎหมาย มาตรฐานของสังคมและหน้าที่ ก่อให้เกิดทัศนคติและจารีตที่มีผลต่อการสืบทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่น ซึ่งผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้โดยการศึกษาตัวแปรดังต่อไปนี้

- 1) ระดับตัวบุคคล (personal or individual level) เป็นปัจจัยในส่วนของตัวนักเรียน ประกอบด้วย อายุ เพศ ผลการเรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียน
- 2) ระดับระหว่างบุคคล (interpersonal level) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและกลุ่มบุคคล ประกอบด้วย สถานภาพทางครอบครัว รายได้ รูปแบบการเลี้ยงดู รวมถึงความเอาใจใส่ของผู้ปกครองด้านการเรียน
- 3) ระดับองค์กร (organizational) และชุมชน (community) คือ ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู และ ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

กรอบแนวคิดของทฤษฎีนิเวศวิทยาเชิงสังคม (social ecological model) ประยุกต์มาจาก model ของ บรอนเฟนเบรนเนอร์ ปรับปรุง 2011

วิธีการศึกษา การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (descriptive research) แบบการศึกษาเชิงทำนาย (predictive study)

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1-3 จำนวน 3 โรงเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 9,088 คนที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2

กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยการเปิดตารางของโพลิตและฮังเกอร์⁵ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 315 คน ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบ 2 ขั้นตอน คือ การสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โรงเรียนที่ 1 จำนวน 488 คน โรงเรียนที่ 2 จำนวน 1,436 คน และโรงเรียนที่ 3 จำนวน 1,848 คน จากนั้นสุ่มแบบมีระบบ (systematic random sampling) ได้ค่า (sampling interval : I) แล้วทำการสุ่มโดย หาค่าเริ่มต้น ได้ค่า (random start) ได้อันดับหมายเลข 11,12 และ 14 แล้วหาค่าเริ่มต้น ดังนั้นจึงทำการเริ่มสุ่ม จากหมายเลข R, R+1, R+2I, R+3I, R+4I,...R+ (n-1)I จนได้จำนวน n ที่ต้องการ ได้ดังนี้ โรงเรียนที่ 1 จำนวน n=40 คน โรงเรียนที่ 2 จำนวน n=120 คน และโรงเรียนที่ 3 จำนวน n=155 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียน ข้อมูลครอบครัว ได้แก่ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพ รายได้ ข้อมูลผู้ดูแลในปัจจุบัน ได้แก่ ลุง ป้า น้า อา ปู่/ย่า ตา/ยาย ลักษณะคำถามเป็นการเลือกคำตอบและการเติมข้อความ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมนักเรียนทั้งหมด 20 ข้อ โดยข้อคำถามได้จากการทบทวนนิยามพฤติกรรมนักเรียนจากงานวิจัยต่างประเทศและ

ในประเทศซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมต่อต้านสังคม ขาดความสนใจหรือความรับผิดชอบ ปกปิด และแยกตัว เป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งมีค่าพิสัย ดังนี้ กลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมหนีเรียน ระดับคะแนน น้อยกว่า 30 คะแนน กลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงหนีเรียน ระดับคะแนน 31-60 คะแนน และกลุ่มที่มีพฤติกรรมหนีเรียน ระดับคะแนน 61 คะแนน เป็นต้นไป

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติต่อการเรียน เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อเจตคติต่อการเรียนของนักเรียน จำนวน 16 ข้อ ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีการของ Linkert ซึ่งเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) มี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉยๆ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีข้อคำถามเชิงบวก (ข้อ 1, 2, 5, 6, 10, 12, 15, และ 16) และให้คะแนนกลับด้าน 5 ผกผันลดลง ในคำถามเชิงลบ (ข้อ 3, 4, 7, 8, 9, 11, 13, และ 14) ซึ่งมีค่าพิสัย 5-80 คะแนน คะแนนรวมที่มีค่าสูง หมายถึง มีเจตคติต่อการเรียนดี คะแนนรวมที่มีค่าต่ำหมายถึง มีเจตคติไม่ดีต่อการเรียน

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามรูปแบบการเลี้ยงดู เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับพ่อแม่/ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน จำนวน 12 ข้อ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ พัฒนาตามแนวความคิดของ Diana Baumrind^{6,7} ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 4 รูปแบบ 4 ตัวเลือก ได้แก่ ตัวเลือกที่ 1 การเลี้ยงดูแบบยอมตาม ตัวเลือกที่ 2 การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ตัวเลือกที่ 3 การเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลและตัวเลือกที่ 4 การเลี้ยงดูแบบเคร่งครัด

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด มีข้อคำถาม 18 ข้อ โดยมีข้อคำถามเชิงบวก (ข้อ 1, 2,

4, 5, 6, 9, 12, 13, 16, และ 17) และให้คะแนนกลับด้าน 5 ผกผันลดลงในคำถามเชิงลบ (ข้อ 3, 7, 8, 10, 11, 14, 15, และ 18) ซึ่งมีค่าพิสัย 5-90 คะแนน คะแนนรวมที่มีค่าสูง หมายถึง มีความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียนดี คะแนนรวมที่มีค่าต่ำหมายถึง มีความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียนไม่ดี

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ทั้งหมด 20 ข้อ โดยมีข้อคำถามเชิงบวก (ข้อ 1, 2, 3, 5, 7, 8, 10, 11, 13, 15, 16, และ 20) และให้คะแนนกลับด้าน 5 ผกผันลดลง ในคำถามเชิงลบ (ข้อ 4, 6, 9, 12, 14, 17, 18, และ 19) ซึ่งมีค่าพิสัย 5-100 คะแนน คะแนนรวมที่มีค่าสูง หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี คะแนนรวมที่มีค่าต่ำ หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนไม่ดี

ส่วนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ทั้งหมด 14 ข้อ โดยมีข้อคำถามเชิงบวก (ข้อ 1, 2, 3, 4, 7, 8, 11, 12, และ 14) และให้คะแนนกลับด้าน 5 ผกผันลดลง ในคำถามเชิงลบ (ข้อ 5, 6, 9, 10, และ 13) ซึ่งมีค่าพิสัย 5-60 คะแนน คะแนนรวมที่มีค่าสูง หมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูดี คะแนนรวมที่มีค่าต่ำหมายถึง มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูไม่ดี

การตรวจสอบเครื่องมือ

การตรวจสอบคุณภาพความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์การพยาบาลจิตเวชจำนวน 1 ท่าน นักจิตวิทยาบำบัดจำนวน 1 ท่าน และครูฝ่ายแนะแนวจำนวน 1 ท่าน โดยคำนวณค่า CVI ของแบบสอบถามส่วนที่ 2, 3, 4, 5, 6, และ 7 ได้ค่า CVI เท่ากับ .86, .92, .92, 1.00, .94, และ .96

การตรวจสอบความเที่ยง (reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามการวิจัยที่ผ่านการแก้ไขแล้ว ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างแห่งหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 30 คน นำมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (cronbach 's alpha coefficient) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ .84, .90, .92, 1.00, .92, และ .97 ตามลำดับ **การพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่าง** การวิจัยนี้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่นและได้รับการอนุมัติเลขรหัสโครงการ เลขที่ HE 602318 เมื่อได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการแล้วจึงเริ่มดำเนินการเก็บข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล หลังผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้วิจัยส่งหนังสือเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนที่ทำการศึกษแล้วส่งแบบสอบถามทางจดหมายทางไปรษณีย์สดของเปล่าติดแสตมป์จำหน่ายของถึงผู้วิจัย โดยเริ่มส่งตั้งแต่วันที่ 12 ตุลาคม 2561 ตามที่อยู่ของโรงเรียน โดยมีผู้ช่วยวิจัยเป็นครูแนะแนว 3 โรงเรียน ๆ ละ 1 ท่าน เป็นผู้รับแบบสอบถามเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามและเก็บแบบสอบถามส่งกลับถึงผู้วิจัยภายใน 15 วันและได้รับแบบสอบถามครบทุกฉบับในวันที่ 24 ตุลาคม 2561 หลังจากนั้นผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับก่อนทำการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป โดยใช้ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมหนีเรียนกับ เพศ อายุ รายได้ของครอบครัว เจตคติต่อการเรียน รูปแบบการเลี้ยงดู ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู โดยใช้สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (pearson's product moment correlation)

3. วิเคราะห์ปัจจัยทำนายระหว่างพฤติกรรมหนีเรียนกับเพศ อายุ รายได้ของครอบครัว เจตคติต่อการเรียน รูปแบบการเลี้ยงดู ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู โดยใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression analysis)

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมือง จังหวัดอุตรธานี จำนวน 315 คน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 60.6 และเป็นเพศหญิง ร้อยละ 39.4 มีอายุ 14 ปี ($\bar{x}=13.82$ ปี) ($SD=0.832$) กำลังศึกษาในระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 49.2 มีผลการเรียน (GPA) ปีการศึกษา 2561 ส่วนใหญ่พบว่าอยู่ในช่วง 2.51-3.00 ร้อยละ 34.9 ($\bar{x}=2.90$)

($SD=0.612$) รายได้ของผู้ปกครองต่อเดือน ในช่วงน้อยกว่า 10,000 บาท/เดือน ร้อยละ 35.2 ($\bar{x}=9,939.01$ บาทต่อเดือน) ($SD=9,814.01$) พฤติกรรมหนีเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=37.04$, $S.D.=11.399$) นักเรียนมีพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบ นักเรียนมีพฤติกรรมแยกตัวไม่ส่งงานตามที่ครูมอบหมาย รู้สึกว่าเพื่อนไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นนักเรียนและนักเรียนมีพฤติกรรมต่อต้าน ค่าเฉลี่ยที่น้อยที่สุด คือ ออกนอกบริเวณโรงเรียนก่อนถึงเวลาเลิกเรียนและไม่รับฟังคำแนะนำจากครู เจตคติต่อการเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=49.59$, $S.D.=7.082$) ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=63.18$ $S.D.=9.468$) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=63.18$, $S.D.=9.468$) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=51.78$, $S.D.=8.276$) รูปแบบการเลี้ยงดู ส่วนใหญ่มีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล ร้อยละ 71.1 (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมหนีเรียนและปัจจัยด้านต่างๆ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 (n=315)

พฤติกรรมหนีเรียนและปัจจัย	\bar{x}	S.D.
1. พฤติกรรมหนีเรียน	37.04	11.399
2. เจตคติต่อการเรียน	49.59	7.082
3. ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน	63.18	9.468
4. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	63.18	9.468
5. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	51.78	8.276
6. รูปแบบการเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล	71.10	9.962

2. ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3

ผลการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า เจตคติต่อการเรียน มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมหนีเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=-.46$, $p<0.01$) รองลงมา

คือสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูกับพฤติกรรมหนีเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=-.45$, $p<0.01$) และผลการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r=-.22$, $p<0.01$) ตามลำดับ (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมหนีเรียนกับปัจจัยด้านต่างๆ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 (n=315)

ตัวแปร	พฤติกรรมหนีเรียน	
	ค่าสหสัมพันธ์	P-value
เพศ	-.13	.57
อายุ	.22	.11
จำนวนปีที่เรียน	-.18	.74
ผลการเรียน	-.22**	.005
เจตคติต่อการเรียน	-.46**	.00
ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน	-.38	.35
สัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	-.35	.80
สัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับครู	-.45**	.004
การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	-.08	.66
การเลี้ยงดูแบบยอมตาม	-.23	.06
การเลี้ยงดูแบบเคร่งครัด	-.17	.07
การเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล	.32	.45

**p<.01

3. ปัจจัยทำนายพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ผู้วิจัยวิเคราะห์ปัจจัยทำนายระหว่างพฤติกรรมหนีเรียนกับเพศ อายุ รายได้ของครอบครัว เจตคติต่อการเรียน รูปแบบการเลี้ยงดู ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน สัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับครู ตัวแปรที่สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมหนีเรียนมีทั้งหมด 3 ตัวแปร คือ ผลการเรียน เจตคติต่อการเรียน และสัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับครู สามารถ

ร่วมกันทำนายพฤติกรรมหนีเรียนของกลุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 28.1 ที่ระดับนัยสำคัญ .05 และสามารถสร้างสมการถดถอยที่เหมาะสมที่สุดในการวิจัยครั้งนี้เพื่อทำนายพฤติกรรมหนีเรียนในรูปคะแนนดิบ (Y) และคะแนนมาตรฐาน (Z) ได้ดังนี้ $Y = 85.788 - .456$ (เจตคติต่อการเรียน) $- .354$ (สัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน) $- 2.668$ (ผลการเรียน) เขียนสมการพยากรณ์พฤติกรรมหนีเรียน ในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้ $Z = -.450Z(6) - .296Z(9) - .144Z(4)$ ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุระหว่างตัวทำนายกับพฤติกรรมหนีเรียนด้วยเทคนิคการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ขั้นที่	ตัวทำนาย	R	R ²	Adjust R ²	F	b	Beta	t	p-values
1	เจตคติต่อการเรียน	.450 ^a	.203	.200	79.309	-.456	-.450	-8.906*	0.001
2	สัมพันธ์ภาพระหว่างนักเรียนกับครู	.511 ^b	.261	.257	24.679	-.354	-.296	-5.112*	0.001
3	ผลการเรียน	.530 ^c	.281	.274	8.281	-2.668	-.144	-2.878*	0.01

Constant (a) 85.788 Overall F= 40.287

* p-value <.05

อภิปรายผล

1. พฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ผลการศึกษา พบว่า

กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมหนีเรียน โดยแบ่งตามลักษณะของกลุ่มได้ดังนี้ โดยส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมหนีเรียนในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย

อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=37.04$, $S.D.=11.39$) สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมหนีเรียนนั้น ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมผิระเบียบวินัย ขาดความรับผิดชอบ แยกตัว และพฤติกรรมต่อต้าน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Sunera M. Fernando, Hemamali Perera⁸ Wilkins J⁹ และปิยธิดา ศรีจันดา¹⁰ Clare Nuttall and Kevin Woods¹¹ ที่ได้ทำการทบทวนถึงสาเหตุและปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมปฏิเสธการไปโรงเรียน^{12,13}

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า อายุ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ โดยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมหนีเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ($r=0.22$, $p < .01$) อธิบายได้ว่านักเรียนที่มีอายุเพิ่มขึ้นหรืออยู่ในระดับชั้นที่สูงขึ้นจะมีพฤติกรรมหนีเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเคท แมคจี¹⁴ ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ผลการเรียน และเจตคติต่อการเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ($r=0.26$, $p < .01$) และ ($r=0.45$, $p < .01$) พิรุณโปรย ลำโรงทอง^{15,16} เจตคติต่อการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียนในระดับปานกลางแสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนไม่ดี นักเรียนจะมีพฤติกรรมหนีเรียน รูปแบบการเลี้ยงดูแบบยอมตาม และการเลี้ยงดูแบบเคร่งครัดความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมหนีเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ($r=0.19$, $p < .01$) และ ($r=0.18$, $p < .01$) กล่าวคือ รูปแบบการเลี้ยงดูทั้ง 2 แบบมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียนในระดับต่ำ อธิบายได้ว่า รูปแบบการเลี้ยงดูแบบยอมตามและการเลี้ยงดูแบบเคร่งครัด เป็นรูปแบบการเลี้ยงดูที่มีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมหนีเรียนได้^{17,18} ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนและการเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)

($r=0.38$, $p < .01$) และ ($r=0.27$, $p < .01$) ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียน ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ดูแลเกี่ยวกับเรื่องการเรียนของนักเรียนที่ดี นักเรียนจะไม่มีพฤติกรรมหนีเรียน¹⁹ ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียน มี 2 ปัจจัย ได้แก่ รายได้และการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยโดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ($r=0.05$, $p < .01$) และ ($r=0.09$, $p < .01$) กล่าวคือ รายได้ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียน ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การศึกษาของดวงกมล วงษ์ศรีทส์²⁰ ที่พบว่า ปัญหาการปรับตัวของนักเรียนมีสาเหตุมาจากการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่ถูกต้อง ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี ฐานะทางเศรษฐกิจในครอบครัวต่ำ²¹ ดังนั้น ปัจจัยด้านรายได้ที่ผู้วิจัยศึกษาอาจมีความแตกต่างของจำนวนรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง จึงเป็นผลให้รายได้ไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมหนีเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ($r=0.35$, $p < .01$) และ ($r=0.45$, $p < .01$) กล่าวคือ นักเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนจะไม่มีพฤติกรรมหนีเรียน ส่วนนักเรียนที่มีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนไม่ดี จะมีโอกาสเกิดพฤติกรรมหนีเรียนเช่นเดียวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

3. ปัจจัยร่วมกันทำนายพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ปัจจัยที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหนีเรียน ได้แก่ ผลการเรียน เจตคติต่อการเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู^{22,23} โดยสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมหนีเรียนของกลุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 28.1 ที่ระดับนัยสำคัญที่ .05 นักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนจะมีพฤติกรรมหนีเรียนน้อยลง นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำและสัมพันธภาพกับครูน้อยจะมีพฤติกรรมหนีเรียน²⁴ ส่วนความผันแปรของพฤติกรรมหนีเรียนที่เหลือ ร้อยละ 71.9 ซึ่งไม่สามารถอธิบายได้จากการศึกษาครั้งนี้ อาจเป็นเพราะยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหนีเรียน

ข้อจำกัดในการศึกษา

การศึกษาวิจัยปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมหนีเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี มีข้อจำกัดด้านกลุ่มตัวอย่างเนื่องจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างอาจไม่เพียงพอส่งผลให้การสะท้อนถึงปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมหนีเรียนของวัยรุ่นไม่ได้ทั้งหมด

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

ครู ผู้ปกครอง และพยาบาลอนามัยโรงเรียนควรนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ในการปรับพฤติกรรมนักเรียน ด้านเจตคติต่อการเรียน การสร้างสัมพันธภาพที่ีระหว่างครูกับนักเรียน ควรมีการวางแผนร่วมกันเพื่อป้องกันพฤติกรรมหนีเรียน โดยการให้ความรู้ให้เกิดความร่วมมือระหว่างครู ผู้ปกครอง พยาบาลอนามัยโรงเรียนและนักเรียน เพื่อให้เข้าใจเกี่ยวปัจจัยด้านต่างๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมหนีเรียน

ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในเขตอำเภอรอบนอก เพื่อศึกษาความแตกต่างของพฤติกรรมหนีเรียนระหว่างนักเรียนในเขตอำเภอเมืองกับอำเภอรอบนอก พร้อมทั้งกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาให้ชัดเจนมากขึ้น เพื่อเป็นตัวแทนที่ดีและน่าเชื่อถือมากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่ปรึกษา ขอคุณบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่ให้การสนับสนุน ขอขอบคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้ง 3 แห่ง สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 20 จังหวัดอุดรธานี ที่ให้ความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้

References

1. Samaruk network Ministry of Education, Udonthani. Samagrakarn Udonthani network

- operation report and Municipal officials, Udon Thani Municipality; 2017. (in Thai)
2. Zhang D, Katsiyannis A, Barrett DE, Willson V. Truancy offenders in the juvenile justice system. Article in Remedial and Special Education 2007; 28(4): 244-56.
3. Zhang D, Willson V, Katsiyannis A, Barrett DE, Ju S, Wu JY, et al. Truancy offenders in the juvenile justice system: A multicohort study. BD 2010; 35(3): 229-42.
4. Bronfenbrenner's. Social-ecological model of development /systemic perspective opens up multiple retraumatization level; 2011.
5. Polit DF, Hungler BP. Nursing research principles and methods 6th ed. Philadelphia: Lippincott; 1999.
6. Baumrind D. Child care practices anteceding three patterns of preschool behavior. Genetic Psychology Monographs 1967; 75(1): 43-88.
7. Baumrind D. The influence of parenting style on adolescent competence and substance use. The Journal of Early Adolescence 1967; 11(1): 56-95. Available from: <https://doi.org/10.1177/0272431691111004>
8. Sunera M. Fernando, Perera H. School refusal: behavioral and diagnostic profiles of a clinical sample. SL J Psychiatry 2012; 3(1): 10-3.
9. Wilkins J. School characteristics that influence student attendance: Experiences of students in a school avoidance program. THSJ 2008; 91(3): 12-24.
10. Srichinda P. Factors related to the violation of rules and regulations of upper secondary school students: a case study of schools in Chomthong District, Bangkok; 2013. Bangkok Province. Journal of Academic Resources Year 24, (4): 1-10. (in Thai)

11. Clare N, Kevin W. Effective intervention for school refusal behavior 2013; 29(4): 347-66. <https://doi.org/10.1080/02667363.2013.846848>
12. Salmela-Aro K, Kiuru N, Leskinen E, Nurmi JE. School-burnout inventory (SBI): Reliability and validity. *European Journal of Psychological Assessment* 2009; 25(1): 48-57.
13. Henry A, Apelgren B. Young learners and multilingualism: A study of learner attitudes before and after the introduction of a second foreign language to the curriculum. *Elsevier* 2008; 36: 607-23.
14. McGee K. Despite state decriminalizing truancy, Austin students can still get charged for skipping; 2017. Available from: <https://www.austinmonitor.com/stories/2017/04>.
15. Egger HL, Costello JE, Angold A. School refusal and psychiatric disorders: A community study 2003; 42(7): 797-807. Available from: <https://doi.org/10.1097/01.CHI.0000046865.56865.79>
16. Prayamrongthong P. A study of learning achievement and attitude towards learning thai language of mathayom sukxa 5th students who were taught by using electronic books and learning management according to teacher manual. [Thesis]. Bangkok: Graduate School Srinakharinwirot University; 2011. (in Thai)
17. Hardy DF, Power TG, Jardicke S. Examining the relation of parenting to children coping with everyday stress. *Child Development* 1993; 64(6): 1829-41.
18. Bahali K, Tahiroglu AY, Avci A, Seydaogl G. Parental psychological symptoms and familial risk factors of children and adolescents who exhibit school refusal. *Original article* 164 2011 Hong Kong college of Psychiatrists *East Asian Arch Psychiatry* 2011; 21: 164-9.
19. Sirisukchaiwut T. A case study of mathayom sukxa 4th students who have problems adjusting with their friends at preparatory school, Pathumwan District, Bangkok. Master's thesis M.Eng. College Srinakharinwirot University Prasarnmit; 1998. (in Thai)
20. Wongsrirsat D. Case study of students with problems in family adjustment at the lower secondary level in Wat Bang Khan community school Khlong Luang District, Pathum Thani. Witthayanin Ph.D., Education Psychology Branch College Srinakharinwirot University; 1998. (in Thai)
21. Theetawirunhut S. Case study of students with Aggressive behavior in Bangkok. [Thesis]. Bangkok: Srinakharinwirot University; 1999. (in Thai)
22. Lert-Anantakul H. Factors influencing student achievement. faculty of economics (special region): Chiang Mai: Chiang Mai University; 2011. (in Thai)
23. Phaaklua S. Factors affecting learning problems of students in the second grade, Mathagangwas Temple School (Thung Rat Nukul), Phrae Province. Part of the master of education degree program. Department of Educational Psychology; 2011. (in Thai)
24. Theparak S, Mukdakasem P, Seubnuch Ch, Chaturapornperm J. Study of parenting factors and community participation in promoting growth and early childhood development in public health areas 4 and 5. Maternal and child health development, health promotion development group, health center at 4 Ratchaburi Department of Health, Ministry of Public Health 2017; 11(25): 21-42. (in Thai)